

Слово про слово

На початку було Слово...

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА WWW.SLOVOPROSLOVO.INFO

Духовно-просвітницьке видання

Січень 2018 № 1 (61)

У глухому куті розпачу

Життя – складна річ. Із цією тезою погодиться багато хто. Бо вона аргументована. Людина все частіше зустрічається з не виправданими надіями, мінливими перспективами, мізерними обіцянками і зухвалим обманом. Що і приводить багатьох до переконання: в житті більше проблем, аніж радощів.

Нереальні бажання

Ці твердження не нові, і звучать досить реалістично. Люди чекають кращого, але стикаються зі зрадою та невпевненістю. З облудними політиками та нахабними олігархами. З розлученими парами та покинутими дітьми. Виходить, чекаємо кращого, а отримуємо гірше...

Чому? Невже неможливо уникнути розпачу? Адже на перший погляд здається, що життя вирує, суспільство рухається, нам розповідають про науково-технічні досягнення. І в котрий раз всіх переконують, що завтра буде краще. Проте все частіше на питання: «Як життя?», знайомі відповідають: «Загалом, нормально», і чомусь у мініорі.

Світ стомився від нестабільності, і це немиче веде до розчарувань.

Де ж беруться розчарування? Чи можна цьому зарадити? Певен, що ніхто не хоче відчувати гіркоту життя. Саме тому, навіть потрапляючи у безвихідь, люди намагаються здаватися задоволеними та щасливими. І хоч це відверта неправда, ми граємо щасли-

вих і впевнених. Але маска спадає, як тільки залишаєшся наодинці. Серце не обманиш.

Прагнення брати від життя якомога більше не дає омріяних результатів. «З розгону» не все виходить. І розпач стає невід'ємною частиною життєвого досвіду. Це справді глухий кут, в який заганняє себе ще вчора переконана у своєму успіху людина.

Розпачу сприяють нездійсненні, нереальні бажання, покладання на себе «сильного», а не на Бога Всемогутнього. Людина шукає без Бога, розраховує на себе, і тому результати її не задовольняють. Вона бачить лише «блакитні мрії» крізь «рожеві окуляри».

Відчуття зради

Свого часу Леонардо да Вінчі слушно зауважив: «Де вмирає надія, там панує пустота». А надія часто вмирає від того, що очікування були хибними від початку. Розлючена, а інколи і розтоптана, душа видає свою внутрішню неспроможність. Пусті очі «кричать» про духовні проблеми. Закінчилися дні очікувань та сподівань, і прийшли дні пустоти.

Подивіться, наскільки розчароване старше покоління. Вони будували «світле майбутнє». Їм обіцяли райське життя. Але рай не вдалося збудувати. Сьогодні їхні вожді розвінчані, ідеї виявилися міфами, а те, що майоріло неподалік, виявилось маревом. В результаті – обмануте, розчароване покоління. Ще років 20 тому вони сподівалися, вірили і чекали.

Та наразі вони не вірять вже нікому. Комунізм збудувати не вдалося, а життя витрачено на примару. Від пафосних докладів на з'їздах ЦК КПРС, полум'яних виступів на мітингах залишилося гнітюче відчуття зради.

Думаю, варто взяти урок із таких історій, бо жодна політична система не гарантує стабільності. Взагалі, ніщо у цьому світі не може бути гарантованим, якщо за ним не стоїть Господь. Він – Гарант стабільності. І якщо віра в Бога вважалася «опіумом для народу», то не дивно, що «ковалі свого щастя» лишилися ні з чим. З цього приводу мудрий Соломон зазначив: «Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, дарма сторожа пильнує!» (Пс. 127). Все перетвориться у «ловіння вітру», якщо люди забувають про Бога. Це і є основна відповідь на питання «чому у наше життя приходять розчарування».

Закінчення на сторінці 2

Переваги і користь очікування

Протягом останніх двох років я відвідував лікаря частіше, ніж хотілося. Мені не подобається ходити до лікарів, бо це нагадує, що не все добре зі здоров'ям. Є ще одна причина – жахливе місце під назвою прийомний покій!

Не знаю як ви, а я, коли справа торкається розпорядку дня, люблю користуватися часом із користю. Небагато чого може мене засмутити так сильно, як трата

часу намарно. А в приймальному покої втрачений час тільки зростає. Ви знаєте як буває: лікар призначив прийом на 10:00 ранку, але чекаєш ще половину дня.

Так і останнього разу, час в кімнаті очікування тягнувся безмежно довго. Сидячи там, я роздумував про те, що каже про очікування Біблія. З цього приводу згадалося п'ять речей.

Від очікування ніде не дінешся

Поки не народився обіцяний Богом син, Авраам і Сара чекали кілька десятків років. Ізраїль чекав кілька століть визволення з єгипетської неволі, а перед тим, як увійти в Обітований край, чекав ще сорок років. Старозавітні пророки чекали прихід Месії. Всі ми чекаємо на Другий Прихід Христа. Коли чекаєш, не дивуйся – це частина історії Божого народу.

Очікування укріплює

Воно зі самого початку оголошує, що ми не господарі життя. Коли Творець закликає нас до очікування, Він із любов'ю підкріплює наші сили, кажучи, що Той, хто мудріший і сильніший, відповідає за події у нашому житті. Не ми Бог, а Він. Інколи Бог ставить нас на наше місце, і очікування – один зі шляхів Всевишнього, йдучи яким, черпаємо сили від Нього.

Очікування приносить відкриття

Кожного разу, коли приходиться чекати, я бачу, що мене в такій ситуації легше схилити до не дуже гарної поведінки та вживання грубих слів. А ще тоді не надто звертаю увагу на потреби довколишніх, більше пильную власне благополуччя. Так Бог використовує очікування, щоб оголосити: «Я царюю».

Закінчення на сторінці 4

Фактор Бога

«Піляйте, Шура, піляйте ці гирі! Кажу вам, вони золоті!» – пам'ятаєте героїв Ільфа і Петрова, які думали, що знайшли скарб? Іноді ми впізнаємо у них себе. Так само на когось, або на щось надіємося, але розчаруємося. Чи можна застрахуватися від такого, щоб дарма не «піляти гирі»?

«Облом»

Нікого не минула ця чаша: у кожного траплялося те, що в

народі називають «облом». Наприклад, розраховуєш, що справи підуть догори, але тут економічна ситуація в країні змінюється, і замість прибутку отримуєш збитки. Думаєш, що друзі чи рідні допоможуть із фінансами, а виявляється, що вони самі шукають твоєї допомоги. Сподіваєшся, що твоя дружина, чи чоловік зроблять тебе щасливим, і якийсь час так і є, ти літаєш, як на крилах. А потім починаються будні, йдуть роки, і «крила любові» потрохи втомлюються. Виявляється, що окрім коханої людини, має бути якась внутрішнє джерело любові, щоб жити разом довго і при цьому щасливо.

Ми хочемо підбадьоритися вірою, оптимізмом, терпеливістю, любов'ю, прийшовши в церкву. І виявляємо, що сюди приходять такі ж як і ми, їм теж потрібна підтримка. «Ну, а священик – думаємо ми, – стане для нас кимось на зразок духовного батька, дасть мудру пораду, відповідь на всі запитання». Але часто навіть у нього не вистачає часу, досвіду, особистих якостей... Одним словом, він теж людина.

Коли нам щось потрібно, то шукаємо... людину! «Спеціаліста», який вирішить наші проблеми. Того, хто вселить у нас впевненість, потурбується, зрозуміє, вкаже вірний шлях, а якщо поталанило, то і все зробить замість нас. Шукаємо того, хто б забрав наші немочі. І якось упускаємо з виду, що є лише Один, хто здатний на це. І Він не людина. Шукаємо людей... а варто було б шукати Бога.

За Біблією

У чому позитив орієнтування на Бога? У тому, що, якщо будь-який з людських варіан

Закінчення на сторінці 4

У глухому куті розпачу

дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни...» (Як. 1:17).

Незмінним залишається тільки Бог. І тільки Він може дати правдиву перспективу для життя. Це означає, що Господь направляє мою дорогу, опікує та охороняє: «...не бійся, бо Я з тобою, і не озирайсь, бо Я Бог твій! Зміцню

Початок на сторінці 1

За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, щорічно близько мільйона людей зводять рахунки з життям. В Україні це близько 12 тисяч суїцидів щорічно. Кожні 40 секунд хтось із мешканців Землі накладає на себе руки. Чому така жорстока реальність?

Виявляється, гіркота розпачу іноді сильніша за бажання жити. Жорстоко обмануті, люди йдуть на радикальні міри. А число невдалих суїцидів у світі сягає 10-12 мільйонів щорічно. Отже, ми живемо серед розчарованого поклоніння. Багато людей ідуть дорогами, які рано чи пізно ведуть у безвихідь.

Візьмімо іншу проблему, яка доводить людей до депресій і розпачу: втрата здоров'я. І це не від важкої праці, а від бажання, як кажуть, зловити «кайф». За солодке життя приходиться дорого платити. В нашому суспільстві, на жаль, ненормальне стає нормою. Для чоловіка нормально мати коханку, а жінка без вагань заводять службовий роман.

«Це нормально», переконують нас, бо «так живуть усі». Але нащо тоді дивуватися, що пацієнтами венеричних диспансерів стає все більше молоді? Або тому, що за темпами зростання ВІЛ Україна займає перше місце в Європі? Спотворення Божих заповідей і принципів рано чи пізно призводить до зубожіння, руйнації та духовного банкрутства.

Офіційно в Україні кожен другий шлюб закінчується розлученням. Уявіть, яка це армія самотніх жінок і безпритульних дітей... Як наслідок, сльози і горе замінюють мрії про щасливу сім'ю та коханого чоловіка. Це загострює проблему розпачу, бо навіть найближчі та найрідніші — ненадійні. Вірити нікому не можна, ніхто не гарантує стабільності.

Як не розчаруватися?

«Не буду вірити людям» — кредо розчарованих. Всіх підозрюєш, віддаляєшся, а серце стискається від болю. Про це Біблія каже: «Пригноблений дух сушить кості» (Пр. Сл. 17:22). Чекаєш любові, а зустрічаєш зраду; мріяв про щирість, а знайшов лицемірство... Лікарі доводять, що наступні 10 років світове суспільство потерпатиме від депресій і розчарувань. Коріння проблеми в хибних цінностях і небажанні зважати на вічне.

Висновок досить простий: нехтування Божими заповідями веде до деградації — духовної, душевної та фізичної. Тоді людина, «гомо сапієнс» (істота розумна), починає переживати етап руйнації, перетворення в істоту, яка багато чекає від інших, але не здатна взяти відповідальність навіть за своє особисте життя.

Виникає питання: як же не розчаруватися? Насправді задумки Автора нашого життя «на добро, щоб дати нам майбутнє та надію» (Єр. 29:11).

Необхідно знати декілька важливих істин, які направляють до вірних орієнтирів. Спочатку маємо визнати, що абсолютним гарантом повноцінного життя є тільки Бог. Біблія говорить: «Усяке добре давання та

Я тебе, і тобі допоможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю», — запевняє Він (Іс. 41:10).

Творець Всесвіту настільки любить нас, Своє творіння, що говорить: якщо і мати забуде дитя своє, то «Я не забуду тебе...» (Іс. 49:15). Життя з Богом позбавляє нас розпачу. Бо навіть коли «ми невірні, зостається Він вірним, бо не може зректись Самого Себе!» (2 Тим. 2:13). Він лікує від депресії і повертає на дорогу правди тих, хто зайшов у глухий кут.

Взамін тривоги Бог дає впевненість не тільки в завтрашньому дні, але й у житті після смерті. «Хто вірує в Мене, життя вічне той має» (Ів. 6:47). Тому віруюча людина не здогадується, не сподівається, а твердо вірує, і це позбавляє її від страху і розпачу. Життя наповнюється змістом!

Надія на Бога

Віруючи в Бога, ми по-іншому ставимося до людей, бо знаємо, що надіятися на себе, або на інших більше, ніж на Бога — це гріх. Це та велика помилка, яка призводить до катастроф. Маємо любити людей і довіряти їм, але опорою життя залишається Бог. Це єдиний правильний вибір, який дає впевненість та сміливість перед будь-якими викликами долі.

Дорогий друже, у світі втрачених орієнтирів, підозр і недовіри, життя багатьох опинилося в глухому куті. Можливо, серед них і ти? І разом із іншими чекаєш кращого, шукаєш вірності, сподіваєшся на «щасливий випадок»?

Життя минає, а переміни приносять тільки сльози. Таке життя не є Божим задумом щодо тебе. Він готовий взяти твої проблеми і розв'язати життєві вузли. Тільки Ісус Христос може дати тобі те, чого так потребує твоя душа. Його слово звучить до тебе: «Прийдіть до Мене всі стомлені і обтяжені, і Я вас заспокою...» (Мт. 11:28).

Економічні системи, політичні партії, загальносуспільні настрої не гарантують впевненості і процвітання. Сучасна людина надто стривожена, щоби бути задоволеною. Наше суспільство духовно хворе, кожен день несе нові розчарування. Але людина в пошуках перспектив продовжує шукати щастя там, де його нема. Вона вперто продовжує жити без Бога. Як результат отримує

самотність, нещасливу родину, непевну країну і загалом стомлений світ.

Тільки з Богом не розчаруєшся. І тоді не важливо, що відбувається навколо, ми переконані — Господь наше уповання. Хай життя наповнюється змістом та впевненістю в Ньому. І хай Бог буде вашою опорою і Гарантом стабільності. Божих вам благословень!

Валерій Антонюк

Вплив минулого на майбутнє

Чи багато у нашому житті визначає минуле? Безумовно, воно впливає на людину, незалежно від того, хоче вона того, чи ні. Характер формується, виходячи з нашого життєвого досвіду, перемог і помилок минулих років. Багато хто каже: «Я не хочу пам'ятати минуле!» Але як його забути? І чи потрібно? Минуле навчає, чи додає нових ран?

Є рани, які не загоюються навіть через роки. Деякі люди не можуть простити своїх батьків через помилки,

надмірну суворість або байдужість, це породжує невпевненість у собі, багато хто не може досягнути успіху, а інші доводять всьому світу, що вони чогось варті. Ці люди не живуть, їх переслідують привиди минулого! Ніхто з батьків не є ідеальним, навіть найкращі з них інколи допускають помилки. Невеликі помилки зменшують любов, але вона незабаром відновлюється, тоді як постійне насильство пробуджує ненависть і злобу. Якщо мати кричить: «Ти ні на що не годишся! Навіщо я тебе народила?!», такі заяви глибоко ранять беззахисне дитя. Потреба в любові властива нам так само, як потреба дихати. Їй не потрібні заміники любові — вона вимагає задоволення. Людина з фундаментально не задоволеною потребою в любові живе наполовину — вона постійно шукає іншу людину, яка може втамувати те, чого не вистачає. А дитина дуже чутлива до почуттів ближніх, вона відчуває, коли її не люблять. Звідти походять надлишкове відчуття провини, гнів, жорстокість, недовіра, відсутність особистісної цілісності, компроміс із власним сумлінням, на угоду власним поглядам. Будучи зрілими людьми, ми несемо цей вантаж за собою. Рани минулого продовжують гноїтися. Тепер бачите, як ваше минуле чіпляється за теперішнє?

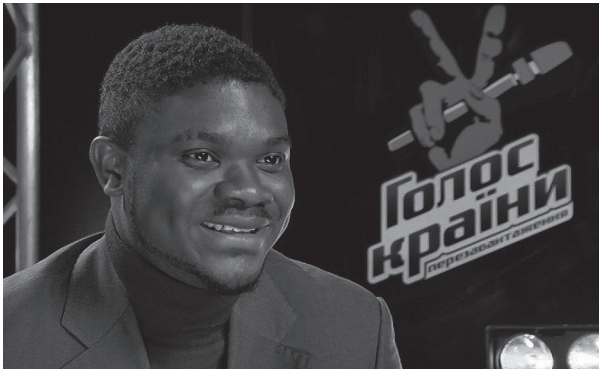
Ставши християнами, багато людей намагаються щось помянути, налагодити. Хочуть заслужити любов Бога через жорсткий самоконтроль поведінки і думок. На жаль, такі люди не можуть відчувати любов і опіку Небесного Отця, бо не знають, що таке турбота і схвалення батьків. У глибині душі вони ховають почуття нездатності і недостойності. Бог для них холодний, недосяжний і такий, що не прощає. Вони можуть читати послання надії в Новому Завіті, поки не заболять очі, але бачитимуть у них лише осуд.

Неможливо вигнати привиди минулого, тобто «виправити» минуле, без вияснення проблеми, її усвідомлення, виявлення природного гніву з приводу дитинства і смутку за втраченим. Лише тоді, коли опрацюємо проблеми минулого, які принесли нам емоційні травми, і не станемо їх заперечувати, якість нашого життя зміниться. Віра в Бога допоможе позбавитися від страху бути покинутим, будемо готові поступатися, навчимося насолоджуватися життям, мати щастя і душевний спокій, а найголовніше — чути Бога і коритися Йому.

Емоційні травми заважають нам побачити себе, і лише Бог може розплющити наші очі. Він відчуває наш біль і щиро співчуває, Він не чекає, щоби ми заробили спасіння, Він дає його задарма, бо ми Його діти. Найкраща істина полягає у тому, що Бог нас любить безумовною любов'ю, і ця любов не має меж.

Світлана Кірьякова

Чому заспівав хірург Аняня Удогво

Як правило, творчі здібності людини формуються ще в дитинстві, але Аняня Удогво дуже довго не здогадувався, що його голос володіє дивним звучанням. Він приїхав в Україну з Нігерії, щоб вивчитися на хірурга і не очікувано навіть для себе його голос прозвучав на всю країну у вокальному шоу «Голос Країни».

Аняня провчився шість років в Одеському медичному університеті, потім працював два роки хірургом.

Коли жив у Нігерії, то ніколи навіть не думав, що буде співати. Але після того, як опинився в Україні, його життя кардинально змінилося.

Життя було дуже важким, поки хлопець не вирішив присвятити себе Богу. Відразу після цього йому почав снитися дивний сон, він повторювався і повторювався. Аняня бачив у сні, що співає для людей на великій сцені.

Голос спочатку випробував у хорі і керівник хору повідомила, що у юнака є дар до співу. Хлопець не знає нот, ніколи не навчався в музичній школі. Коли співав вперше, дуже сильно переживав, тремтіли ноги, але ніхто цього не помітив. У пісню вклав усе — силу, голос, співав із душою, і багато людей плакали. Тоді не один казав: «Аняня, ти маєш співати».

Одного разу Аняня захворів, дуже сильно боліло горло, викликали швидку, хлопця забрали в лікарню. Лікарі сказали, що потрібно видаляти гланди. Операцію зробили, поклали на два тижні в лікарню, але Аняня не витримав і втік через п'ять днів додому. І знову все повернулося. Лікар сказав, що зі співом прийдеться зав'язати.

У ту ніч Аняня плакав і кликав до Бога, і сталося чудо.

Юнак подав свою заявку на участь у телевізійній програмі «Голос країни», через мережу Фейсбук йому відписали і повідомили, коли буде кастинг. Аняня пішов, заспівав, і йому сказали, що він проходить далі.

На шоу Аняня виконав пісню Леонарда Коена «Hallelujah». На останніх нотах до нього повернулося відразу двоє суддів. Після виступу у залі довго кричали «Браво!»

Свою участь у цьому шоу співак бачив як шанс прославити Бога на всю країну. Він не соромився того, що є християнином.

Зараз Аняня співає у різних куточках країни, своїми піснями прославляє Бога, і від цього є дуже щасливим.

Анатолій Якобчук

Надія

Віктор помирав. Помирав повільно і в муках. Діагноз не залишав йому жодного шансу. Рак!!! Як удар блискавки. Як ляпас, вліплений долею. Дуже важко помирати, особливо коли ти і не жив ще. Віктору було всього 25 років. Він дуже хотів жити... Стільки надій, стільки планів. І раптом все, кінець! «Чому це сталося саме зо мною? Це вкрай несправедливо» — спадало на думку.

У Віктора був спочатку дитячий будинок, потім армія, навчання в інституті. І ось тепер, коли здавалося, що все життя попереду... він розумів: попереду нічого нема, зовсім нічого. Лежав і дивися у стелю. Коли дізнався про діагноз, була паніка. Потім прийшла депресія. Зараз — байдужість. Міг годинами лежати, ні про що не думаючи. Так було легше. Він ще був живий, але морально вже помер. У двері палати тихо постукали. Віктор не відповів.

Він не хотів нікого бачити. Коли до

нього приходили друзі, із жахом ловив себе на думці: «Чому я? Чому я, а не вони?» І це лякало. Невже з відмиранням тканин у нього вмирає совість, порядність, людяність? Стук знову повторився.

— Увійдіть, — тихо промовив Віктор.

В палату ввійшла дівчина. Поверх простої ситцевої суки був накинутий білий халат. З-під косинки випиналося пасмо рудого волосся. Якби не те пасмо, її можна було б назвати сірою мишею. Але руде волосся руйнувало цю сірість, надаючи образу дівчини життя і різноманіття. Віктор не знав її, і його зовсім не цікавило, хто вона така і що їй потрібно.

— Привіт. Мене звати Надя, — представилася вона. — Мені хотілося б поговорити з вами.

— Про що? — запитав Віктор, не відриваючи погляду від стелі.

— Про життя, — коротко відповіла Надя, сідаючи на крісло.

Віктора наче підкинуло в ліжку. Лице його спотворилося, воно дихало злобою і люттю.

— Ти чого сюди прийшла? Знущати, так? Про життя вона говорити зібралася! З ким? З приреченим на смерть? Та що ти розумієш? Ти хоч коли-небудь помирала?

— Так. Я і зараз помираю. В мене рак. Операцію робити не можна. Остання стадія. — Надя промовила це дуже спокійно, дивлячись прямо у вічі Віктора.

Він був приголомшений тим спокоєм, з яким ця тендітна дівчина говорила про такі страшні речі. Стало соромно. Він подумав, що сам виглядав міцним, наче дуб. Але при першому пориві вітру той дуб зламався. А ось вона... Вона була тоненьким колоском, який не ламається.

— Пробач. Я не знав. Тільки, знаєш що, поговорімо завтра — сьогодні я не готовий.

— Добре. — Надя посміхнулася, і

від того на душі стало тепло, а в палаті ніби світліше.

— Якщо хочеш, почитай ось це, — вона поклала на тумбочку Новий Завіт. — Дуже допомагає і заспокоює.

Вона попрощалась і вийшла з палати. Віктор ніяк не міг зрозуміти, що відбулося. Надя пішла, але її тепло, її світло залишилися. Він боявся ворухнутися, щоб не розплескати це тепле відчуття, яке оселилося в ньому. Що це? Що з ним? Він ніколи раніше не відчував нічого подібного.

Віктор протягнув руку і взяв із тумбочки книжку. Вона ще зберігала тепло її рук. Відкрив навмання і став читати. Спочатку просто так. Потім зміст став поглинати його. Перше, що прочитав Віктор, були слова: «і Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об.21:4).

Всю ніч Віктор не зімкнув очей.

Він думав. Вперше за багато днів. Думав про життя і про смерть, про те, що ж буде далі. Думав про те, чи зуміє він потрапити у те чудове місто, де

не буде плачу, смерті і хвороби. Де Сам Бог утре кожну сльозу. Думав про дівчину з таким чудовим ім'ям — Надія. І раптом він зрозумів: це Господь в її особі посилає йому, Віктору, надію. Надію на життя. Віктор ледве дочекався ранку. Скоріше б Надя прийшла. Йому так багато потрібно поговорити з нею.

Надя з'явилася біля десятої. Все така ж спокійна, з ласкавою і теплою усмішкою.

— Доброго ранку. Як спалося?

— Я хотів вибачитися за вчорашнє. Ти пробач мені, добре? Сьогодні вночі я багато думав і зрозумів, що був повним егоїстом, бачив тільки себе. Моє горе! Моя хвороба! А поряд теж хворіють і страждають люди. Мені здавалося, що погано лише мені, що всі навколо мають мене жаліти. А ти відкрила мені очі, і я зрозумів, що не все втрачено, є надія! І ця надія в Ньому.

Він все говорив і говорив, а Надя слухала, не перебиваючи.

— Мені пора, — врешті сказала вона.

Віктор з подивом подивився у вікно. За вікном було темно. Невже так швидко пролетів час?

— Ти прийдеш завтра? — запитав.

— Якщо хочеш.

— Дуже хочу, мені так легко з тобою. Ще ні з ким не було так легко.

— Тоді до завтра, — промовила Надя, усміхаючись.

Коли вона пішла, Віктор раптом відчув нездоланне бажання помолитися. Він не знав, як це робиться, і тому просто сказав: «Господи, дякую Тобі за надію і Надю». І не помітив, як заснув. Всю ніч йому снилася Надя. Вони йшли по широкому лузі, все було всипано квітами. Трималися за руки і про щось говорили. Надя весело сміялася. Віктору було легко і радісно.

З цим відчуттям він прокинувся. За вікном світило сонце. Відчував незвичайний прилив почуттів і сили. У ньому

кипіло життя. Він точно знав: щось відбулося, а що саме, зрозуміти не міг. Був понеділок, значить буде обід. Надя зможе прийти не раніше обіду. Його погляд впав на тумбочку, на якій лежав «Новий Завіт». Він відкрив книгу і почав читати.

Те, що прочитав, здивувало і приголомшило його. Віктор прочитав історію про Лазаря і його сестер Марту та Марію. Про Лазаря, якого Ісус воскресив із мертвих. Це означає, що для Бога нема нічого неможливого. І Він може спасти Надю. За довгі дні хвороби Віктор вперше подумав не про себе, а про когось іншого. Він навіть не помітив цього. Він просив Творця про милість. Про милість для Наді.

Двері відчинилися, зайшов заввідділенням із Вікторовим лікарем.

— Як там у нас сьогодні справи?

— Запитав він у хлопця. — Давай-но я тебе огляну.

Оглянувши Віктора, лікар зняв окуляри. Потім знову одягнув і знову зняв. Вигляд у нього був збентежений.

— Нічого не розумію. В п'ятницю на обході я своїми очима бачив пухлину. А тепер її нема. Нічого не розумію — продовжував дивуватися заввідділенням. Потім повернувся до лікуючого і сказав: — Негайно на рентген! Чудеса, щось неймовірне.

Відразу ж у палату прикотили візок. Але Віктор раптом відчув, що може йти сам. Три місяці не вставав з ліжка. І ось, не дивлячись на протести лікарів і медсестер, встав і сам дійшов до рентген-кабінету. В ньому все раділо і співало. Він знав, що відбулося. Бог зіцілив його! Йому так хотілося поділитися цією радістю з Надею! Однак його лікар наполіг, щоб Віктор повернувся в палату і дочекався результатів рентгену та аналізів, які йому зробили. В палаті не міг лежати, ходив із кутка в кутки і повторював одне і те саме: «Господи, дякую Тобі! Господи, дякую Тобі!»

Після обіду знову зайшов завідувач відділенням. «Юначе, можу вас привітати! Ви здорові! Абсолютно здорові, хоча з медичної точки зору я не можу цього пояснити. — І знову повторив, — чудеса та й годі. Сьогодні ще побудьте тут, а завтра — додому».

Як тільки лікар пішов, Віктор помчав у палату, де лежала Надя. Ото вона зрадіє! А можливо, і її Господь зіцілив? Ото було б добре! Біля дверей палати перевів дух і постукав.

— Увійдіть, — почув з-за дверей.

Увійшовши, Наді не побачив. Два ліжка були зайняті. На них лежали жінки років по п'ятдесят. Третє було акуратно застелене. Віктор встиг помітити, що білизна на ньому свіжа. Недобре передчуття стиснуло йому груди. Долаючи хвилювання, запитав:

— Скажіть, а де Надя?

Наступило важке мовчання. Після тривалої паузи одна з жінок тихо сказала:

— Померла твоя Надійка, синку.

Вночі померла.

Вона ще щось говорила, але Віктор її не чув. Він не міг у це повірити. Господь зіцілив його, а вона померла? Ні!!! Цього не може бути. Тут, здається, помилка.

— Ні! — прошепотів він, і раптом зірвався на крик, — ні! Ні! Ні!!!!

Він впав на крісло і, обхопивши голову руками, заплакав. Плакав, не ховаючи сліз. Оплакував своє перше справжнє кохання, яке спалахнуло і погасло.

Потім підняв голову і, поглянувши на всіх очима, повними сліз, сказав:

— Ні, вона не померла. Вона буде жити. Вічно!

Володимир Бродський

НОВИНИ

ДФС автоматично перенесе неприбуткові релігійні організації до нового Реєстру

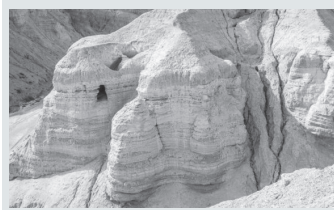

Державна фіскальна служба України автоматично перенесе релігійні організації до нового Реєстру неприбуткових установ та організацій без необхідності перереєстрації їхніх статутів.

Доручення щодо проведення міжвідомчих консультацій з імплементації прийнятих змін надав Прем'єр-міністр України у відповідь на звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Нагадаємо, що така перереєстрація раніше вимагалася Податковим кодексом для збереження неприбуткового статусу релігійних організацій, але була скасована парламентом 7 грудня у зв'язку з прийняттям Закону «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2018 році» (проект № 6776-д). Цей закон був підписаний Президентом у суботу, 30 грудня, і набуде чинності з 1 січня 2018 року.

Інститут релігійної свободи, Київ

В Ізраїлі розшифрували частину Сувоїв Мертвого моря

Науковці дослідили шістьдесят невеликих фрагментів таємничого стародавнього тексту сувоїв Мертвого моря і розшифрували 364-денний календар, інформує BBC-Україна.

Перший сувій виявив у 1947 році молодий бедуїнський пастух, що шукав загублену вівцю у місцевості Кумран на північно-західному березі Мертвого моря.

Колекція вважається найстарішою копією Біблії, яку будь-коли знаходили, датованою IV століттям до нашої ери.

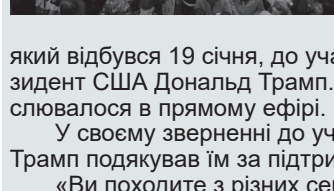
Вчені розшифрували унікальний 364-денний календар, у якому є давні єврейські свята.

Пан Ратсон і Пан Бен-Дов зазначили, що у сувоях описується два свята, не згадані в Торі, але які є у кумранських сувоях: свята Нового вина та Нової олії. Дослідники кажуть, що ці дні є продовженням свята Шавуот, який «сьогодні святкують як день нового урожаю пшениці».

Історики уточнили, що розшифрувати сувій їм допомогли записи між рядками тексту. За допомогою цих нотаток вони виявили пропущені дати у календарі.

Релігійно-інформаційна служба України

Президент США вперше звернувся до учасників щорічного «Маршу за життя»

В США відбувся сорок п'ятий щорічний «Марш за життя». З різних куточків США у Вашингтон приїхали сотні тисяч американців, щоб висловити свою солідарність з ненародженими дітьми.

Вперше в історії маршу, який відбувся 19 січня, до учасників звернувся діючий президент США Дональд Трамп. Звернення президента трансливалося в прямому ефірі.

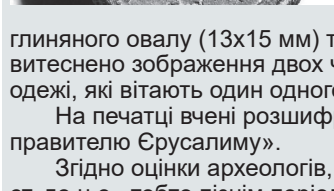
У своєму зверненні до учасників маршу президент Трамп подякував їм за підтримку вагітних жінок. «Ви походите з різних середовищ, різних міст, але ви зібралися тут через одну просту причину: будувати суспільство, де святкують життя, захищають і плекають, - заявив Трамп. — Марш за життя — це рух, народжений любов'ю», — наголосив президент.

Президент підкреслив, що для нього велика честь і він пишається тим, що може звертатися до учасників маршу, додавши, що рішення Верховного суду, яке легалізує аборт по всій країні, неправильне, його слід відмінити.

Президент США також висловив свою підтримку законопроекту в Палаті представників, який має на меті заборонити аборт на пізніх термінах вагітності.

invictory.org

В Ізраїлі знайшли печатку правителя Єрусалиму, який жив 2700 років тому

1 січня Управління анонсування унікальних знахідок: під час розкопок біля Стіни Плачу знайшли унікальну глиняну печатку, яка належала правителю Єрусалиму 2700 років тому.

Печатка має форму глиняного овалу (13х15 мм) товщиною 2-3 мм, на якому витеснено зображення двох чоловіків у довгій смугастій одязі, які вітають один одного піднятими руками.

На печатці вчені розшифрували надпис: «Належить правителю Єрусалиму».

Згідно оцінки археологів, ця знахідка датується VII-VI ст. до н.е., тобто пізнім періодом Першого храму.

Знайшов печатку археолог Шимон Коен піз час просявання ґрунту на руїнах будівлі, яка датується пізнім періодом Першого храму. Ця будівля знаходиться за 100 м в бік від західного муру Храму (Стіни Плачу).

invictory.org

Фактор Бога

Початок на сторінці 1

тів вирішення проблеми зірветься, наше серце буде розбите: ми будемо точно знати, що Господь міг би передбачити інший вихід. Ще один плюс у тому, щоб не покладати великих надій на людей, що вони відчуватимуть себе з нами вільно, а не як в'ючні тварини, які несуть на собі вантаж наших турбот і очікувань.

Звичайно, люди теж дані нам не дарма: влада – щоб підтримувати порядок, друзі – щоб розділити з нами радість і смуток, кохані – щоб любити, партнери по бізнесу – щоб взаємовигідно вести справи, священники – щоб настановляти і радити. Зазвичай отримуємо допомогу від Бога через людей... але часто люди виявляються безсилями що-небудь зробити. Бо людина – не основа, на якій можна будувати будівлю свого життя. Як попереджує Бог, «Проклятий той муж, що надію кладе на людину, і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає» (Єр. 17:5). Прокляття – це ні що інше, яка пресловутий «облом». Але сказано й інше: «Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь то надія його» (Єр. 17:7).

Реальність

Ось кілька прикладів із реального життя зі щасливим кінцем.

Перший – про виконання бажань. Якось почали ходити до церкви одна жінка і її донька. Але не було у них Біблії (ще на початку 90-х, коли Біблію було дістати непросто). І ось потрапив їм до рук адресок у Голландії, написавши за яким, можна було в подарунок отримати Біблію та інші християнські книги. Мати зраділа: «Напишу, мені прийде!» А в доньки до написання руки не дійшли, вона просто помолилася Богу: «Господи, хочу Біблію!» І ось приходить довгоочікувана посилка. Мати розпаковує і бачить багато книг: і біблійний словник, і брошури різні... а Біблії нема. А доньці в той же день «вищадково» подарували новеньку Біблію. І жінка сказала доньці: «Ти забула нагадати, щоб я помолилася. Тепер розумію, що важливіше».

Ще історія – про любов. Одружилися хлопець із дівчиною, обоє повні надій на

щастя. І були у них для цього усі шанси: закоханість, схожі життєві цінності, молодість, розум, здоров'я... Але вже через кілька років виявилось, що щастя нема. Більше того, мова зайшла про розлучення. Ні друзі, ні рідні, ні служителі церкви не могли допомогти, ситуація ускладнювалася. Дружина казала: «Я сподівалася, що він зробить мене щасливою». Але через деякий час вона говорила вже інакше: «Якщо хто і виправить становище, то лише Бог». Молоді люди вирішили: «Адресуймо всі запитання Богу, нехай відповідає, як вважає за потрібне» і він став так відповідати, що у цих обох наче очі відкрилися. То в Біблії, то у випадково промовлених словах друзів чи знайомих, а то і у фільмах вони стали бачити ключі до своєї проблеми. Крок за кроком, ця пара стала застосовувати те, що показував їм Господь. І через кілька років ту сім'ю було не впізнати. Про розлучення вони і думати забули. На питання: «Як справи?» – стали відповідати – «Бог є, то й щастя є».

Милиці і крила

Слабкому потрібні милиці... і нам інколи даються «палиці» – люди, які несуть нас на руках своєї віри, моляться за нас, пестять нас як дітей, допомагають укріпитися. Ми опираємося на них, бо не здатні ще бути самостійними: наша віра не така міцна, щоб опиратися напряму на Бога. Але настає момент, коли звичні милиці потрібно відкинути. Господь хоче дати нам щось більше, ніж просто підтримку людей. В момент розп'яття Ісуса Христа відбулося щось важливе. Спеціальна завіса, яка висіла у храмі і відділяла людей від присутності Божої – розірвалася (Мр. 15:38). Щоб кожен міг говорити з Богом, отримувати настанову і допомогу від Нього особисто.

Якщо надію на людей можна порівняти з милицями, то опора на Бога – це крила. І ці крила потрібно освоїти. Особливо зараз, коли у світі відбувається стільки перемін і, здається, немає нічого постійного. Коли земля так часто йде з-під ніг. Коли інші орієнтири втрачаються, розминаються і підводять. Бог – не підводить ніколи!

Кіра Бессєдова

Переваги і користь очікування

Початок на сторінці 1

Він його також використовує, щоб вказати на егоїзм у моєму серці і підштовхнути мене до покаєння.

Очікування вдосконалює характер

В Псалмі 30:25 сказано: «Будьте сильні, і хай буде міцне ваше серце, усі, хто надію покладає на Господа!». Це означає, що Бог у жодному випадку не продовжує час очікування, але завжди використовує його заради нашого блага. Очікування дуже важливе: по суті, його мета – сформувати наш характер.

Очікування тимчасове

Одного разу минуле піде геть, і щоб це відбулося, треба очікувати. Тим часом Бог планує викликати у нас спрагу за вічністю. Земне життя не є нашою головною метою, воно є підготовкою до вищої цілі. І очікування має викликати у нас невдоволення теперішнім становищем.

Коли вчергове вам прийдеться очікувати, в дорозі, на вокзалі, в лікарні, не виявляйте свого невдоволення. Нагадайте собі, що процес очікування – це Божа воля щодо вас, воно добре і корисне.

Очікування приносить зміни у життя і завдяки нам допомагає змінитися іншим. Очікуючи, радійте!

Пол Тріпп

Навіть диявол підкоряється

Бідна жінка з невеликої сім'ї була дуже релігійною. Одного разу, коли грошей не вистачало навіть на те, щоб нагодувати дітей, вона зателефонувала на радіостанцію і залишила там звернення до Бога про допомогу. У той час співробітники радіо з розумінням віднеслися до віруючої жінки. Та одного зі слухачів її слова обурили.

Він був переконаним атеїстом і вирішив принести собі задоволення, познущавшись над незнайомкою. Чоловік дізнався її адресу, покликав секретарку і доручив купити багато продуктів. Дівчина повернулася до нього з найкращим м'ясом, сирами, солодощами. Яким же був її подив, коли начальник дав їй наступне повеління: доставити продукти за вказаною адресою, і якщо жінка запитає, хто прислав їжу, сказати, що це від сатани.

Коли секретарка вручила продукти, та була настільки вдячна, що з її очей полилися сльози. Вона не переставала дякувати і благословляти дівчину. Але коли жінка почала прощатися, секретарка запитала:

– А ви не хочете дізнатися, хто вам надіслав ці продукти?

На що жінка відповіла:

– Ні. Це абсолютно не важливо, бо коли Бог віддає наказ, навіть диявол підкоряється.

bible-facts.ru

СЛОВО ПОЕТИЧНЕ

Дай Боже

У смутний час тривожний
Розчарувань і втрат,
Дай розпізнати, Боже,
Де ворог, а де брат.

У мовнім розмаїтті,
Де в слові – фарс і фарш,
Дай, Боже, зрозуміти,
Де правда, а де фальш.

Не буду мрій плекати,
Щоб стати мудрецем,
Я просто хочу знати,
Де маска, де лице.

Коли туманно й темно,
Вдивившись в антураж,
Дай, Боже, бути певним,
Де суть, а де міраж.

Щоб мріяти й літати
Душею знов і знов,
Дай серцем відчувати,
Де гра, а де ЛЮБОВ.

Михайло Козубовський

Коли тривога не дає заснути

Коли тривога не дає заснути,
Коли, здається, можна доторкнутись
Руками до липкої темноти,
І світло поглинають чорні діри,
Витягують з душі останню віру,
«Помилуй, Боже! Господи, прости!» –
Перебираю молитовні чотки.
Намисто грубе, а шнурок короткий.
Між нами прірва. Ні, не винен Ти.
Я – підричник. Ти – Майстер, Будівельник.
Бреду, немов єгипетський пустельник,
В безсонну ніч пісками суєти.

Засипані барханами руїни
Там, де могли б, достоту, в цю хвилину
Під зорями оазиси цвісти.

Світлана Касянчик

Посміхнись!

Посміхнись, осуши свої сльози,
Не карайся, душе моя вбога.
В час останній, що вже на порозі,
Ти молися, молися до Бога.

Лиш молитва вигоює рани
Серед тиші німої ночами.
Хай же радість омріяна здавна,
Не ховається в хустку печалі.

Посміхнись і забудь про образи –
Треба вчитись прощати віднині.
Всі гріхи свої, всі негаразди
Принеси до Господнього Сина.

Сумувати сьогодні не треба –
Божим цвітом щемливо-рожевим
Ти воістину вибухнеш в небо,
Як щороку весною дерева.

Сергій Рачинець

Християнська телепередача "Мир Вам"
www.mirvam.at.ua

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ДУХОВНО-ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
Адреса: а/с 116, м. Рівне,
33028, Україна.
Телефон: (0362) 63-79-76
www.slovovchitelyu.org

СЛОВО
ВЧИТЕЛЮ

Заочна Біблійна школа
"Емаус"
Безкоштовні дистанційні курси
з вивчення Біблії
для дорослих та дітей.
Інформація за телефоном:
+380987959650
+380970345049
Біблійна година

Духовно-просвітницька газета
Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 6500 шт. Віддруковано
Друкарня «Буковинський видавничий дім»
м.Чернівці, вул. Лесина 31
+38 050 997 51 86 +38 098 311 08 98

Головний редактор
Анатолій Якобчук
Верстка та дизайн: Анатолій Якобчук
Літературна редакція: Анна-Віталія Палій,
Олена Якобчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info

Адреса редакції: а/с - 20, м. Бережани, 47501,
Тернопільська обл. Україна тел. +380966126096,
+380932604710. E-mail: slovoproslovo@ukr.net
Видання здійснюється на добровільні
пожертвування і розповсюджується безкоштовно.
Номер рахунку для пожертвувань:
4149 6258 0837 4761, ПриватБанк

Запрошуємо вас